

at det er en Illustration til, hvad jeg udtalte, at naar man vedtog dette, saa var det i Virkeligheden at gaa helt bort fra den tidligere Bestemmelse, nemlig den Bestemmelse, at Afdgangen enten til at faa en regulær Invalidforsørgelse eller Afgang til denne Forsørgelse efter § 5 i Loven af 1889, skal være betinget af, at Saaret, Beskadigelsen, Svækkelsen skal være paadraget under Udførelsen af Tjenestepligten eller dog grundet paa Multigheden af, at hans Sygdom var paadraget under Udførelsen af Tjenestepligten. Det vil med andre Ord sige, at enhver, der har været i Militærtjeneste og som nu faktisk er erhvervsvækket, skal kunne have Afgang til denne Understøttelse, det eneste, der bliver Tale om, er den faktisk nuværende Erhvervsvækkelse, og den kan jo desværre i Reglen konstateres, om ikke før, saa naar Aarenes Tryk gør sig gældende til at svække Erhvervsevnen, altsaa enhver, som faktisk er erhvervsvækket, og som faktisk har udført Militærtjeneste, vil have Afgang til at kunne haabe paa ved Hjælp af Finansministerens Sympati at kunne faa Statsunderstøttelse. Da Erhvervsvækkelse m. m. kommer omtrent for alle lidt før eller lidt senere i Livet, vil der kun være et lille Skridt fra dette Forslag og til et, som for nogle Aar siden — jeg hukker ikke hvor mange — var fremme her, om at give alle, som havde været i Militærtjeneste, Statsforsørgelse, naar de havde naaet en vis Alder. Jeg tror ikke at tage fejl i, at dette var Tanken i Forslaget, om ikke Ordene, og man vilde altsaa ved dette Forslag komme meget nært til hint Forslag. Da den ærede Forslagsstiller gentagne Gange har fremhævet, hvor vanskeligt det er for Manden at føre Bevis for, at den Sygdom, han havde lidt af under Militærtjenesten, hidrørte fra Udførelsen af den militære Tjenestepligt, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at man ingenlunde fordrer, at Manden selv skal føre dette Bevis. Dette Bevis føres som oftest derved, at det fremgaar af Kasationsattesten, Sygkehustjournalen o. s. v., hvorledes Forholdet i Virkeligheden er. Det er noget, som er temmelig indlysende, at det vilde være vanskeligt for Manden selv i de fleste Tilfælde at føre et saadant Bevis; men det, jeg vil gøre opmærksom paa, er ogsaa, at man ikke fordrer dette af Manden. Man sidder ikke rolig hen og siger: Saa længe du ikke kommer med et Bevis, har man ikke med dig at bestille. Saa snart Andragendet kommer frem, gør Administrationen sig Umage for, selv at faa oplyst, hvad der vedkommer det vedkommende Tilfælde, og det er meget

hyppigt, at man derved naar frem til, at anse Invaliditeten for bevist, altsaa ikke blot ved det, som Manden selv producerer af Bevisligheder, men navnlig ved det, som Administrationen med god Vilje stuffer til Beje i ethvert Tilfælde. Hvad særlig det Tilfælde angaar, som den ærede Forslagsstiller baade ved Forelæggelsen af Lovforslaget og nu har anført som den om ikke eneste Grund til Fremkomsten af Lovforslaget, saa dog som en særlig medvirkende Grund dertil, nemlig, at en Mand, der i Tjenestetiden havde lidt af Gigtfeber, derefter havde, hvad der saa hyppigt sker med Gigtfeber, faaet en Hjertesygdom, for hvilken han var bleven kasseret, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at han ogsaa i Anledning af dette Tilfælde har søgt at staffe alle de Oplysninger til Beje, som det har været muligt at faa fat i efter den lange Tids Forløb, siden Manden laa paa Sygehuset. Manden havde ligget paa Sygehus i henved 2 Maaned, og Sygehuset har altsaa godt kendt ham, det var ikke en blot forbigaaende Historie med denne Mand. Om Tilfældet udtaler Sygehusbestyreren sig da paa følgende Maade: „Om denne Affektion kan Servicen kun udtale, at den er paadraagen i Tjenesten, men at der intet foreligger i denne Sygehistorie, som kunde tyde paa, at den var paadragen ved Tjenesten. Det er Sygehuslægens Erklæring. At jeg ikke efter den Erklæring, da ikke andet forelaa, kunde anse det for at være bevist, at Sygdommen, Gigtfeber, reumatisk Feber, var paadraagen ved Tjenesten, forekommer mig at maatte være ret indlysende. Anledningen til at faa Fortølelser er jo hyppig nok ved Udførelsen af Militærtjenesten, ikke blot ved at blive vaad ved at ligge i et Telt, men der er Lejligheder nok til at blive gennemblødt, men det er jo ingenlunde saa, at endog saa de heftigste Fortølelser tyde sig som Gigtfeber. Om her er Væger i Forsamlingen, er mig ikke bekendt, men i alt Fald tør jeg dristig udtale, da det er udtalt til mig af Væger, at netop denne Sygdom er en Infektionshygdom, det er altsaa ikke en Sygdom, som man uden videre kan antage hidrører fra, at et Individ har været udsat for saadanne Forhold, som fremtalde en heftig Fortølelse. Dette Lovforslag giver Finansministeren en ganske overordentlig vidtgaaende Myndighed, idet der i Virkeligheden ikke bliver andet for mig at fordrer fuldt konstateret, end at Manden i Dødblikket var saa erhvervsvækket, at han havde mistet en væsentlig Del af sin Erhvervsevne, det bliver det eneste, der staar tilbage, thi selv om man vilde anvende Tid og Umage paa at søge Beviser for, at Sygdommen var selv-